

Mátyás király és a cinkotai kántor

Mátyás királ Cinkótán járt. Nos, azt mondja a cinkótai tisztelendő úrnak, hogy:

– Tisztelendő úr, három kérdést föladok! – Azt mondja: – Hol kel a Nap? Mit ír a királ? Mit gondol a királ? Tisztelendő úr, két héten belül, vagyis tizennégy napon belül [várom] a választ a kérdésre.

Hát este megy a kántor a tisztelendő úrhoz, mindig együtt jártak, aztán ugye, megy a kántor, hát a tisztelendő úrt rettentő szomorúságba látja, búsul. Azt mondja a kántor neki:

– Tisztelendő úr, mi baja magának?

Azt mondja:

– Hagyja kedves kántor úr, itt volt a Mátyás királ, három kérdést adott föl, hogy amire válaszolni köll.

Azt mondja:

– Tisztelendő úr, én helettesítem magát – azt mondja –, csak egy föltítellel. A reverendát nekem átadja... –, a kihallgatás, vagyis audencia, audencia magyarul kihallgatás, az latinul van mondva.

Hát aztán, azt mondja, no, eljön a kihallgatás ideje Mátyás királ[nál], no jelentkezik a tisztelendő úr kántor szemílibe'. De a' arcvonásuk annyira [egyforma] volt, hogy a Mátyás királ nem tudta megkülönböztetni, hogy melik a kántor, melik a tisztelendő úr. Hát bemennek, jelentkeznek. No, megnízi Mátyás királ a' órát pontosan, mer' az pontos ember volt:

– No, tisztelendő úr, hol kel a Nap?

Azt mondja:

– Fölsígednek Budán, nekem pedig Cinkótán.

Aszongya:

– Így van!

Aszongya:

– Hát most, mit ír a királ?

Azt mondja:

– Úrjézust eladták harminc ezüstpínzír', biztosan fölsíged is megír huszonkilencet.

– Heles, így van! –aszongya.

– No – aszongya –, hát most mit gondolok én?

Aszongya:

– Apostoli felséged azt gondolja, hogy a cinkótai pappal beszél, pedig legalázatosabb szolgájo, a kántorral beszél.

– Így van, ez is jó! – aszongya.

– No – aszongya –, mit kírt jutalmul?

Azt mondja, hogy:

– A cinkótai icce nagyobb legyen, mint a többi icce.

Aszongya:

– Igaz!

Hozzávették aszongya az iccét, de aszongya az árát is hozzávették. Evvel vígezte.